

Sygn. akt I PZ 12/15

POSTANOWIENIE

Dnia 17 czerwca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Gonera (przewodniczący)
SSN Bogusław Cudowski (sprawozdawca)
SSN Zbigniew Myszka

w sprawie z powództwa A. P.
przeciwko M. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B.
o odszkodowanie i wynagrodzenie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 17 czerwca 2015 r.,
zażalenia strony pozwanej na postanowienie Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w Kielcach
z dnia 13 listopada 2014 r., sygn. akt V Pa 121/14,

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Ostrowcu Świętokrzyskim wyrokiem z 30 stycznia 2014 r. uwzględnił powództwo. Od wyroku Sądu Rejonowego apelację wywiódł pełnomocnik pozwanej, zaskarżając go w całości. Apelacja została podpisana przez radcę prawnego Ł. Z..

Sąd Okręgowy w Kielcach postanowieniem z 13 listopada 2014 r. odrzucił apelację, zasądzając od pozwanej na rzecz powoda kwotę 510 zł tytułem zwrotu kosztów procesu za II instancję.

Sąd Okręgowy ustalił, że apelacja została wniesiona przez osobę nieuprawnioną. Apelację sporządził i podpisał radca prawny Ł. Z., który został

ustanowiony i działał w charakterze pełnomocnika pozwanej, ale udzielone mu pełnomocnictwo było wadliwe. Dokument pełnomocnictwa podpisał W. D. występujący jako pełnomocnik pozwanej. Do akt sprawy nie złożono natomiast żadnego dokumentu potwierdzającego tytuł dla W.D. do reprezentowania pozwanej. W tej sytuacji Sąd Okręgowy stwierdził, że pełnomocnik w osobie radcy prawnego Ł. Z. został ustanowiony przez osobę nieuprawnioną, na skutek czego wniesiona przez niego apelacja pochodziła od osoby nieuprawnionej, zatem była niedopuszczalna. Dostrzegając braki apelacji związane z wadliwym ustanowieniem pełnomocnika, Sąd wezwał pozwaną do złożenia prawidłowego pełnomocnictwa dla radcy prawnego Ł. Z. oraz oświadczenia w kwestii ewentualnego zatwierdzenia podjętych przez niego czynności. Przesyłki zawierające to wezwanie zostały wysłane dwukrotnie na adres pozwanej wskazany w Krajowym Rejestrze Sądowym. Przesyłki każdorazowo były dwukrotnie awizowane i zwrócone jako niepodjęte w terminie. W powyższych okolicznościach Sąd Okręgowy stwierdził, że pozwana nie podjęła czynności zmierzających do prawidłowego udzielenia pełnomocnictwa ustanowionemu wadliwie pełnomocnikowi i nie zatwierdziła podejmowanych przez niego czynności. Na skutek czego, stosownie do art. 373 k.p.c., odrzucił apelację.

Postanowienie Sądu Okręgowego w Kielcach z 13 listopada 2014 r. zaskarżyła w całości pozwana, wnosząc o jego zmianę poprzez przyjęcie do rozpoznania złożonej apelacji od wyroku Sądu Rejonowego w Ostrowcu Świętokrzyskim z 30 stycznia 2014 r. Z ostrożności procesowej wniosła ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

Zaskarżonemu postanowieniu zarzucono naruszenie przepisów postępowania, tj. „art. 373 k.p.c. poprzez przyjęcie, że w rozpatrywanym stanie faktycznym zaistniały przesłanki do odrzucenia apelacji; art. 233 § 1 k.p.c. poprzez nierozważenie w sposób wszechstronny zebranego w niniejszej sprawie materiału dowodowego i błędne przyjęcie, że wnoszący apelację nie był osobą do tego uprawnioną oraz, że pozwanemu w sposób prawidłowy próbowano doręczyć wezwania do uzupełnienia braków wniesionej apelacji; art. 328 § 2 k.p.c. poprzez nie podanie podstawy prawnej na podstawie której zostały sformułowane

twierdzenia zawarte w uzasadnieniu orzeczenia o tym, że przesyłki listowne do pozwanego zawierające wezwania do uzupełnienia braków formalnych były prawidłowo awizowane.”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jako bezzasadne podlegało oddaleniu.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego podkreśla się, że w sytuacji gdy mocodawcą jest osoba prawna wykazanie umocowania może nastąpić tylko przez jednoczesne przedstawienie dokumentu pełnomocnictwa oraz innych stosowanych dokumentów potwierdzających, że osoba udzielająca pełnomocnictwa jest uprawniona do działania za mocodawcę. Te „inne stosowane dokumenty” stają się koniecznym elementem pełnomocnictwa procesowego. Co oznacza, że w sytuacji gdy mocodawcą jest osobą prawną, dla dochowania wymogu formalnego przewidzianego w art. 126 § 3 k.p.c. konieczne jest dołączenie do pisma procesowego - obok dokumentu pełnomocnictwa - także dokumentu lub dokumentów wykazujących umocowanie udzielającego pełnomocnictwa do działania za mocodawcę (por. uchwała SN z 30 marca 2006 r., III CZP 14/06, OSNC 2006 nr 10, poz. 165). W tej sprawie wymóg ten nie został spełniony. Wniosek taki potwierdza już analiza samego zażalenia. Skarżąca twierdzenie o umocowaniu pełnomocnika do działania w imieniu pozwanej wyprowadza nie z faktu złożenia stosowanego dokumentu potwierdzającego umocowanie W.D. do udzielenia pełnomocnictwa procesowego w imieniu pozwanej, ale niekwestionowania przez pozwaną czynności dokonywanych przez radcę prawnego Ł. Z. przed Sądem I instancji.

Należy zauważyć, że w orzecznictwie i doktrynie ugruntowanym jest stanowisko, że sąd, stwierdziwszy, że pełnomocnik strony jest nienależycie umocowany powinien wezwać stronę do potwierdzenia czynności procesowych dokonanych przez niego, wyznaczając jej termin, a w razie jego bezskutecznego upływu ocenić brak umocowania pełnomocnika stosownie do przepisów k.p.c. Jednocześnie trzeba podkreślić, że dotyczy to wszystkich czynności procesowych dokonanych przez pełnomocnika procesowego działającego bez należytego

umocowania, nie wyłączając środków odwoławczych, z wyjątkiem jedynie tych czynności procesowych, dla których istnieje przymus adwokacki (por. uchwała SN w składzie siedmiu sędziów z 23 stycznia 2009 r., III CZP 118/08, OSNC 2009 nr 6, poz. 76 oraz powołane tam orzeczenia).

Uwzględniając powyższe, Sąd Okręgowy nie naruszył art. 373 k.p.c. wzywając pozwaną do uzupełnienia braków formalnych apelacji wniesionej przez nienależycie umocowanego pełnomocnika oraz do złożenia oświadczenia w sprawie potwierdzenia czynności procesowych dokonanych przez tego pełnomocnika, odpowiednio odrzucając apelację na skutek nieuzupełnienia w terminie przez pozwaną braków formalnych apelacji.

Odnosnie zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. oraz art. 328 § 2 k.p.c., zarzuty te w istocie stanowią polemikę z oceną materiału dowodowego dokonaną przez Sąd Okręgowy. Skarżąca natomiast nie tylko nie wykazała, ale nawet nie sprecyzowała, jakie, jej zdaniem, nieprawidłowości miały miejsce przy doręczeniu wezwania do uzupełnienia braków wniesionej apelacji, a których Sąd Okręgowy nie uwzględnił przy dokonywaniu oceny materiału dowodowego.

Mając powyższe na względzie, na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c., orzeczono jak w sentencji.